

## BIJAŠE LI TI TO ŠTO ŽELJEH?

Ovi nelijepi sutoni  
i aluminijem obložene parcele  
privlače nas kao zagonetke  
same po sebi puno zanimljivije od rješenja,  
budući da rješenja su ovi savršeni nizovi

montažnih kuća i ovo pitomo vrijeme prokrijumčareno  
odnekud s juga. Znam, čovjek mora voljeti  
što mu je udijeljeno – zbog toga se, uostalom,  
i zaglibismo ovdje –  
ispod krovova svojih domova ušuškanih

u staklenu vunu. Jer kućni svod je to najtanje  
mjesto između čovjeka i neba, i znajući to –  
počesmo vjerovati kako mu ništa na svijetu nije ravno.  
I otuda možda ova neodoljiva želja  
da povremeno naslonimo glavu

na omamljujuće pulsiranje nečijih grudi,  
kao da se sâm ocean pod tim grudima krije ili kao  
da se oluja rađa tamo gdje počinje srce nekog bliskog.  
Ponekad tako usputni znanac  
postaje maskotom naših života

u jednoličnom proticanju dana. Pomisao na tog nekog  
pustoši nas kao peludna groznica,  
iznurujući nas patnjom koja ne vodi u smrt,  
već u vječiti limb trivijalnosti naše.  
Zaljubiti se fraza je kojom si to poslije objašnjavamo.

I nije onda ni čudo što se osjećamo istrošeno i tijesno  
među ljubavnicima koje, u stvari, jedva da smo  
i birali drugačije nego: ja tebi ovo – ti meni ono.  
Zato kad mi netko kaže: "Tvoj ljubljeni se naroljao  
ko zemlja i rekao mi da te pozdravim" – prihvatam to

kao sekularni blagoslov. Od radosti naprosto cvjetam.  
 Čuli smo riječ Gospodnju. Amen!  
 Trebalo bi izmisliti riječ i za vas,  
 vi Muze Trivijalnosti, nešto kao "vektor",  
 pošto vektori imaju intenzitet

i smjer, bez fizičke nazočnosti.  
 A drugo značenje im je "prenosioci  
 zaraze." Nego, zar mi ono ne prezrijesmo  
 način na koji naša imaginacija maskira izlokane  
 životne putove u udobne autoceste, kao što

mlačnjaci maskiraju nebo iznad zamišljenih pista?  
 Eto, takvi smo mi – volimo laka i bezbolna rješenja  
 koja na toplomjeru nikad ne prelaze magičnu crtu 37°C,  
 što objašnjava i k čemu nam zapravo služi sva naša mašta.  
 "Sama si kriva" – govore mi – "jer nikada nisi htjela",

kao da obilje znači radost  
 a ne zgoditak na lutriji.  
 Ali zato tko se odluči živjeti ovdje – probija  
 se kroz glinu i svu tu amorfnu masu  
 i dolazi ovamo da provede život bez ikakvih

specijalnih pogodnosti. Kabeli dalekovoda  
 povijaju se među rugobatnim  
 eiffelovim kulama u našim dvorištima.  
 Bodu u oči samo u početku, brzo se pretvaraju  
 u kulise čije se nevidljivo prisustvo gnijezdi

u svakoj od naših nastambi.  
 Ponekad, kad kabeli padnu, cijelo polje počinje  
 jezivo da cvili i zvrči bez i najmanjeg naznaka  
 agonije. Jučer se baš srušila  
 ona stara zova u dvorištu.

Nije ju izvalio ni vjetar ni grom, pa je prizor  
 izgledao još strašnije – sasvim neočekivano  
 podsjetila me je na pijanog ljubavnika  
 jednom rukom oslonjenog  
 o obližnji ambar. Trupac je bio truo,

izjeden nekakvim biljnim boleštinama.  
Nije prošlo ni nekoliko sati a izvaljeno stablo  
već je djelovalo sasvim normalno na travnjaku  
i njegov neregularni izgled savršeno se uklopio  
u ambijent našeg farmerskog susjedstva niklog u vrijeme

procvata agro-biznisa po "sam-svoj-majstor" principu:  
tri natrula kamioneta u dvorištu, uvenule geranije  
u saksiji načinjenoj od kamionske gume  
i tabla sa natpisom Pazi, oštar pas,  
iako nikakvog psa tamo već godinama nema –

i usred prizora naša stara zova, oborena na koljena,  
zagledana, metaforično, ravno u farmersku kuću  
koja dominira cijelom tom slikom. I meni se često događa  
da, kao i svi ostali, napravim grešku  
smatrajući za prirodno sve ono što vidim.

Ali ti već znaš sva ta opća mjesta. Kako se npr. misli  
da žene su dobre u minucioznim  
i opipljivim poslovima  
budući da je to jedino što zbilja znaju. Ili ono  
kako su nevidljivi gradski strojevi

mućkali kavu u našim šalicama  
sve dok konačno nismo povjerovali  
da je to drhturenje osobina tekućine same.  
Baš sve se događa meni – razmišljam – isto kao  
što me baš sve na tebe podsjeća: ovaj posjed, naprimjer,

sasvim lokalna, sasvim bogu iza leđa.  
Pogledaj, tamo na obzorju  
zakrivljenost zemlje pretvara se u pijadestal  
iz kojeg se, eno, uzdižemo mi – osamljeni  
tornjevi od krvi, mesa i neznanja.

(Sa engleskog preveli **Sandra Zlotrg** i **Saša Skenderija**)